

PROLUSIO
PHILOSOPHICA.
Octavus Sapiens.

SIVE

*Oratio, amatoribus Sapientie cognoscendis,
accommodata.*

Habito MOLINE, Anno Dom. 1660.

A quodam Generoso Anglo.

LONDINI,

Typis J. C. Prostant venales apud R. Preston, prope
Hospitii Greiensis Januam, in vico vulgò
vocato Holborne. 1678.

PRIOU

PHILOSOPHICA

Octavius Sapiens.

Oratio, celebrans Sapiens cognoscendum,
accommodata.

Habitus M. 1660, Anno Dom. 1660.

A quodam Genetolo Anglo.

758:01

Typis J. C. Prostant venales apud R. Taylor, prope
hospitium Græcorum, in vico vulgo
vocate Holborn, 1678.

Octavus Sapiens.

Ntequam hasce disciplinas,
quas jamprimum tractan-
das, tradendasq; suscipio,
æstimatione non ita qui-
dem, quam earum olim
auditor, eram solitus clementi, sed eâ
potius quâ Philosophiæ professorem,
amatoremq; sapientiæ decet, judicii
severitate perpendam. Dabitis mihi
hanc veniam (Auditores ornatissimi)
ut disceptationibus planè spinosis, ac
primùm eas audientibus, non ita for-
tassè jucundis, paulo festivius caput
imponam, itaq; proludam, ut ea quæ
dicturus sim, non tam ingenio judi-
cioq; vestro, quo polletis, quam ho-
rum

rum qui me hoc biennio audituri sunt, juvenum, adolescentie conferam. Agite itaq; adolescentes, Plinii istius Novocomensis, moniti, memor, Cujus, vel inter Philosophandum, non licet oblivisci, *Suum, subinde scriptorem, debere titulum legere,* de ipso Philosophiæ nomine, hoc primo, quo convenimus die, tituloq; inquiram Philosophorum, quidq; hac de re in Academia quadam propter Athenas hoc Anno Minervâ præside, actum sit, exponam. Vos vero Adolescentes interim moneo, ut si quid inter Philosophorum gesta referam, quod minus vobis Philosophicâ gravitate dignum, amoreq; illo, qui vos tenet, sapientiæ, videatur, memineritis; non sapientes modo Stoicos, sed & Philosophos quoque, hoc potissimum tempore, nonnullos

nullos, per quandam communicatio-
nem Idioniarum esse, si distortissimi
sint, formosos, si mendicissimi, divi-
tes; si servitutem serviant, Reges;
acut multa deniq; paucis complectar,
magnis istis literarum proceribus ob
eximias quasdam virtutes, multo plu-
ra hac ætate, quam aut nobis, aut
Poetis ipsis, licere. Philosophi er-
go Athenienses licentiâ hâc suâ ex-
cogitandi, dicendi, fingendi, deq;
rebus certissimis arbitrati suo, dubi-
tandi, plusquam Poeticâ freti, cum
alia multa, tum etiam hoc in quæstio-
nem forte fortuna hisce feriis Au-
tumnalibus vocarunt. Quid nimi-
rum sit, quod hisce tot annisne dicam,
an sæculis, quibus hujus disciplinæ
homines, Philosophi, id est, sapien-
tiæ amatores, superis hominibusq;
ut pie quidem opinarentur, plauden-
tibus,

tibus, appellati sint, eorum tamen nemo extiterit, qui aut populi voce, quæ vel non merentibus nonnunquam favet, neq; (quod Socrati sci-
mus contigisse) ipsius Dei, septem sapientum numero ascriptus sit: quod cum Rhetores quidam moderni, qui se quoq; interdum immiscent Philosophiæ, amplificassent more suo: Ex Philosophiâ nimirum Imperatores, Reges, Principes, ac ut ad minora venirent, Mathematicos, Poetas, Medicos, Musicos denique, si Ciceroni credant, esse profectos; id unum mirari se, ex tot sapientiæ candidatis, Octavum sapientem non extitisse: Improbum amorem mortalia pectora quilibet cogere, Auri sacrâ fame ad divitias avaros pervenire, solos Philosophos Tantali poenâ cruciari, sapientiam amare, nec tamen titulo frui.

Porro

Porro Poetas qui de amoribus ferè
scripserunt, de arte quoq; amandi
nonnulla scripſiſſe, quidni Philoſo-
phi, qui de amore ſapientiæ tot
Volumina inſcripſerunt, tandem ali-
quando, artem aliquam excogitent
amandi ſapientiam? Quod ni face-
rent, brevi profectò fore, ut non *Pau-*
peris tantum, ſed & *Superum*, & ip-
ſius medius-fidius Minervæ fit, *nu-*
merare pecus. Cumq; ea de re Scho-
laſtici quoq; non parum literati non-
nulli majori ſtudio, ut fit, quam judi-
cio diſſiderent, Lucius Annæus Sene-
ca, vir cæteris ſapientior, tandem
author utriſq; fuit, ut in tanta inge-
niorum altercatione, non ſuas ſenten-
tias ſpectarent, ſed more Philoſophi-
co, hoc eſt ſuo, Præſidem tantæ liti
dirimendæ adhiberent, illamq; eli-
gerent, cui, nemo Philoſophus, ſe aut
vellet,

vellet, aut posset opponere. Itaq;
causam cum Minerva communicarent,
apud eam si quid querelarum habe-
ant, deponerent, Illâ præsente, pro
Octavi, loco, sapientis, contenderent;
forte effecturos, ut ex Philosophis
hodiernis Octavus tandem aliquando
sapiens, Minerva approbante, eliga-
tur. Factâ Octavi sapientis men-
tione, mirum quantum nomen illud
dignitasq; sapientis erexit studia
Philosophorum: alacriter illico om-
nes acceperunt conditionem certa-
minis, statutoq; die, ingenti omnium
ordinum frequentia, Octavum sapi-
entem electuri, Academico conven-
tu, solito magnificentius, indicto, ad
Minervam convenere: eo fine, ut si
quis dignus haberetur, eum Octavum
sapientem pronunciarent: illis verò
qui exciderent, poenas injungerent
læsæ

læsæ Philosophicæ Majestatis. Sed res erat digna visu, risuq; Philosophos inter eundum contemplari; Vultus, & Vestium ornatus, alios atq; alios, maxime verò mores, artesq; quibus quisq; pro suis de sapientia placitis, sibi persuaferat optimè se effecturum, ut Octavus, præ reliquis, sapiens (si Superis placet) eligeretur; Peripatetici, ut laboriosa natio est, rati nulla re magis, vulgi se, de sua sapientiâ, opinionem, conciliare posse, quam si gravem quandam, imo solidam ponderosamq; doctrinam præ se ferrent, veteri proloquio freti, *Sudore & labore Literas emi.* Libris iis quos, *Cursus Philosophicos* appellamus, ita onusti incedebant, ut meritò spectantibus, sua sibi doctrina plane oneri, aliis verò, qui eos sequerentur, impedimento

mento esse videretur. Horum aliqui qui vel linguâ non adeo expeditâ erant, vel quibus nimis cardo constabat latinus sermo, sapientiam omnem in tarditate quadam ingenii, altoq; silentio ponentes, Turdo fere taciturniores incedebant: subinde tamen non minus ineptè cæteris, de sapientiæ opinione solliciti, sub obscurum hinc inde terminum Philosophicum mussitantes, ita interim Vultu terrent, manibus disceptant, toto ore contendunt, oculis ratiocinantur; ut gravissima haud dubie non Prisciano modo, sed & vel ipsi sapientiæ vulnera inflictu-ros diceres, si uti Pietas, ita & Minerva, *Vultu lædi posse videretur*. Aliqui etiam juniores quibus animus erat. *Cornicum oculos configere*, parvi pendentes, quid de sapientiâ olim sapientes

sapientes opinati sint ; proh Deûm
hominumq; fidem! sapientiæ sibi lau-
dem avebant garriendo acquirere ;
depositis enim ad ostium sarcinis, ac
ex bajulis de repente Philosophi facti,
invicem egregiè coeperunt cum argu-
mentis, tum maledictis onerare; nunc
hilari vultu , ac veluti præ se ferente
victoriam , à fociis altâ voce postu-
lare responsum, nec illicò præ fervo-
re admittere ; nunc morientibus si-
miles, veluti animam, unâ ingeniumq;
efflarent, fractâ voce, animoq; fracto,
tritum illud, *Nego, nego*, bis terve in-
geminare ; nunc rursus quasi ex con-
flictu reviviscentes , iterum subito
animos resumere, ac quod ante voce
non poterant, modo gestu confice-
re, non aulico illo quidem, nec ad
Rhetorum modum, tam eleganter
agentium, quam loquentium, effecto;

B

sed

sed immani prorsus & vasto, quique non ita lepores, comiter ac facetè dicentis, quam fortiter strenueque rixantis, robur argumenti, vimque referret. Alii interim multarum palmarum milites, ac qui in ejusmodi litibus penè senuerant, aliquantulum à turba semoti, doctis quibusdam in omnem partem flexis, reflexisque nutibus, pro suæ indolis, flexibilitate, capitisque reliquorum dictis moderabantur, arbitrato suo. Peripateticorum agmen claudebant Rhetores hodierni, quos qui de facie tantum noscet, & si quis Deus diceret, nunquam herclè credidisset, eos in Academia tanquam Philosophos disputaturos fuisse; facies nitidiores, compta ac calamistrata coma, aut etiam sparsa ferociter, ac negligentiam diligentissime mentita; barba, non

non Philosophorum more, promissa, sed Poetico potius Metro composita; omnia deniq; leviculis amasiis, quam sapientiæ amatoribus similiora. Hi autem quantum per officiosa inter eos verba, ac crebra, inter eundem de gradu, deq; situ, certamina, licebat, præfaciunculas quasdam secum repetebant, quas credo eorum quisq; pro suo in adversarium studio, in ejus, quocum erat disputaturus, laudem, diligentius multò, quam argumenta ipsa, paraverat. Hos sequebantur omnium pene sectarum Philosophi; Pythagorei, Platonici, Cynici, Academici, &c. Inter quos, videre erat Tullium, eloquentiâ certe, plus quam Philosophicâ, in reliquorum animos, dum iret, dominantem. Diogenes quoq; portatili Dolio nunc onustus, & in humeros ferens, nunc in Solis

ardorem, veluti Galero, tectus, nunc ei collo tenus immerfus, ac quodammodò indutus Dolio, in humili jumento ad latus fuorum ferè equitabat : aliquando etiam si forte cum Timone Misanthropo, rixandi causa, paulisper hæfisset, eâ, quâ Afino par erat, celeritate, post turmas properabat. Ad extremum, ingentem turbam ducebat Renatus Decartes, quem Lucretius Poeta-Philosophus, comitabatur ; an sapientum, an sapientiam tantum amantium, haud scio, certè Philosophorum : turma autem ex Chemicis, Musicis, Medicis, constabat, maximè vero Mathematicis, aliisq; nonnullis, quos vel quòd olim Tullium, ægritudo animi gravi aliquâ fortunæ commotus injuriâ, vel etiam quòd amœniora nostri temporis ingenia plerumq; solet, ipsum

sum illud, quo languent, otium, ad Philosophandum impulerat. Horum alii instrumenta quædam Mathematica, alii etiam Chemicam supellectilem, sed plurimi meditationes quasdam Metaphysicas manibus ferebant, ab iis quidem minime conscriptas, quibus tamen ita afficiebantur, ut eas, inter eundem, tanquam filiolos suos sæpiissime exoscularentur. Ergo tandem introgressis Academiam, de legitimo Philosophorum numero quæsitum; compertum autem est ex novis, neminem deesse, præter istos, quos dixi, Rhetores, quibus quid factum esset, petente Tullio, Lucretius respondit; aliquos Tulli, inquit, *Fata ostendunt tantum* Philosophiæ, neq; *ultra esse sinunt*; Cæterum hos, ni falleretur, eo quod Diogenes in pretiosas vestes
jocans,

jocans, eorum alicui ad aurem dixisset, Minervam hâc vice, amicos tantum, non procos, admittere, ac si de suâ sapientiâ actum esset, eundo, illico fessos fuisse, ac ad amœnum quendam locum, merendam sumendi causâ, divertisse. Ex antiquis compertum est, abesse quidem plurimos, & eorum loca occupata esse à quibusdam, quos Minerva non agnosceret. Domicellam præsertim unam alteramve, nescio quo janitoris errore, (is autem erat sesqui-sapiens nescio quis, qui eò quòd in libris Philosophicis, ex latinâ linguâ in vulgarem traducendis, non nihil defudaverat, adnitente Marco Tullio Cicerone, isto tum temporis munere, fungebatur) hujus inquam errore, Academiam ingressas fœminas, non solum ad subsellia patrum obrepfisse, sed

sed præfides illicò agere gestientes,
Exedrae litem Minervæ palam inten-
dere, sedem ipsam sapientiæ per fas,
nefas, occupare: Ex subselliis, Philo-
sophos, si qui minus iis favere viden-
rentur, deturbare, fursùm deorsùm
miscere omnia, ac quod maxime pu-
pugit Deam, nescio quo miraculo
nitentes, patrum aliquibus suassent,
Minervam olim ex Jovis quidem ca-
pite natam, deinceps verò ex foemi-
neo cerebro, idq; nullo adjuvante
Vulcano, renascituram; breviq; fo-
re ut foeminæ, uti foecundæ, ita & fa-
cundæ, neq; fautores modo litium,
sed & Præfides quoq; habeantur,
quâ inauditâ, ac mulierculis plane
dignâ, audaciâ, ita irritaverant De-
am, ut parum obfuerit, quin janito-
rem execrata, foeminas devovisset ad
infernus, ipsa ad superos avolâisset;
sed.

sed Marco Tullio Cicerone, rogante, ut ne foeminas quidem tanta Praeses, indictâ causâ, damnaret, tanti eloquentiâ, viri, pacata Dea, foeminarum causam permisit Ciceroni, qui earum satis, satisq; auditis, perceptisq; rationibus, hanc in eas tandem sententiam tulit. *Foeminas ob insignem audaciam, ab Academiâ Philosophorum quamprimum amovendas esse: quod si in posterum Philosophiam meditarentur, optimum fore, si ante Pythagoreis, erudiendæ traderentur, quam ad Academiam accederent; si sexcentium vero istic, alto silentio de more transigerent, tum demum admittendas esse, ac eorum numero habendas, qui amorem sapientiæ profiterentur.* Vix ea, cum assurgit Scholasticus non-nemo, qui aliter aiebat sibi videri, atq; Ciceroni, tum parum subridens, nimis acerbè, mediufidiùs, inquit, cum foeminis, iisdemq;
Phi-

Philosophis actum fore, si per sex-
ennium omni sermone privarentur.
Et verò, ipsum Tullium si bene me-
minisset, cum pro Marco Marcello
diceret, haud parum fuisse gavifum,
illum ipsum diem, non solum inco-
lumem Marcellum exhibuisse, sed
& diuturni silentii, quo erat illis temporibus
usus, finem attulisse, idemque initium, quæ vel-
let, quæq; sentiret, suo pristino more dicendi.
Itaq; minime opus fore, taciturnos
illos Philosophos, à quibus mire ab-
horret hæc ætas nostra, ab inferis
excitare: in promptu esse, novæ cu-
jusdam sectæ, sapientes, qui ex hoc,
inquit, (in Lucretium intuens) Poeta-
Philosopho, haud vulgaria didicere.
Horum autem Philosophandi ratio-
nem, ejusmodi esse, ut eum, qui sen-
suum judicio non careat, eam, mi-
nime ignorare posse, arbitraretur:

C

his

his quippe, nihil esse solennius, quam ad populum sæpe, ac tenue illud, naturæ lumen, quod hebeti cuiq; foeminis ipsis, ac deniq; rusticis inest, inter disceptandum, provocare: Ast si quis illis, nodus Gordianus, dissolvendus occurrat, illum, aut machinâ quadam Mathematicâ uno veluti ictu dissecant, conficiuntq; vel infinito Atomorum regno, quo, ad omnia, abutuntur, Quæstionem obruunt. Quod si, docendum quid, aut confirmandum, sit, celerrimum, rerum, quarundam innominatarum, motum, ita adhibent, ut si verem nasci dicas, si corrumpi, si agitari quid, si consistere, omnia dicant ex novo quodam, ac miro, tam ingenii sui, motu, quam Atomorum, proficisci. Quæ mobilia Philosophiæ principia cum, perquam optime, ad ingenium
multi-

mulierum, quadrare videantur, non dubitare se, quin, modo patribus videatur, nova ista secta, se Philosophiamq; suam, foeminis erudiendis perlibenter impenderet. Cui non-nemo Cartesianæ factionis, acri certè, & peramoeno ingenio, vir, qui, ad *Motus* istius, mentionem, aliquantulum commovebatur; tamen, ut ne videretur irasci, subridens respondit, neque *Ex omni ligno Mercurium fieri*, neq; ex omni cerebro, nasci Minervam, renascive oportere. At quando sic visum Scholasticis, operam dandam ut efficeretur; cæterum suo iudicio, non nisi divinâ ope, effici id, ullo modo posse. Si enim olim, ut ex capite Jovis Minerva emergeret, ipse Vulcanus adhibendus fuit: quot, per Deos Immortales, follibus, quot incubibus, quibus machinis, quanta de-

deniq; vi, opus fore putarent, ut
foëminarum cerebrum componi ad
sapientiam possit? Itaq; si Scholasti-
cis cordi fit, ut foëminæ (si Superis
placet) Philosophentur, Vulcanum
adirent potius, bene precibus Deum
obtunderent, minime dubium, quin,
etiam si faber ille Superum, ferreus
fit, Scholasticorum tamen votis, ar-
gumentisq; accensus, tandem ali-
quando liquefceret. Quod si durus
ille Deus, qui in Minerva, ex Jovis
olim cerebro, eruenda, satis, nullo suo
emolumento, desudasset, tam fic-
cum, rursus in se, negotium, vix vide-
retur velle suscipere, non propterea
actum fore de Philosophiâ, sapien-
tiâq; foëminarum. Verum enim vero
ingeniosam esse, inter modernos Phi-
losophos, nationem quandam Chimi-
corum, qui vel hoc nomine maxi-
me

me laudandi sint, quod ignem, oleum, falem, ex rebus, quæ nihil simile continere videantur, miro artificio extrahant; quiq; licet inter mortales numerentur, tamen & præter naturam plurima, & supra etiam naturæ ipsius vires, nonnulla, sæpe meditentur. Hos, plus æquo, nugis quibusdam, lapidi præsertim cuidam Philosophico inveniendò, majori rerum suarum, temporisq; jacturâ, quam sapientiæ amatores deceret; idq; nullo reipublicæ emolumento, se dedisse; hancq; ipsam ob causam brevi fore, ut vel ipsis vulgi clamoribus, a senatu sapientum, arceantur. Haud ergo fore alienum, si Chemicis, lapideum istud studium, Patres hifce comitiis indicerent, eisq; amículas istas sapientiæ erudiendas traderent; quod si quid, ex earum cerebris

cerebris, sapientiæ, tandem aliquando extraherent; & Fœminas, & Chimicos ipsos, omnium suffragiis, sapientes illico declarandos, habendosq; esse. Quo dicto, satis patebat, ex plausu non vano, quo, omnes, lepidum novi hominis consilium, mirabantur, Academiam, ad Fœminas inposterum, Philosophâ erudiendas, operâ uti velle, Chemicorum. Annæus, ergo, Seneca Censor, indicto manu silentio, Chemicos, Philosophiæ finibus, abire iussit, imperavitq; ut istas secum domicellas, ad officinas suas abducerent: *Eas bene oleo inungerent, ac igne illo Philosophico, si quid, in eis crudi, natura fortè, aut imperfectum reliquerat, excoquerent; Cerebella condirent salpetrâ suâ, eas denique, quantum incudibus & follibus fieri posset, diligenter excolerent: cæterum, per Deos Immortales, parcerent sumptibus, igni præsertim*

*præsertim, & Sali; satis enim fore, sapientum
judicio, Fœminis Philosophis, factum, si earum
causâ, oleum Chimici, & operam perderent.
Manumissis Fœminis, Chemicisq; an-
nuit Censor Tullio Ciceroni, ut si
quid, Is forte, in Poetas-philosophos
haberet, in medium proferret: ac ut,
quod minime poterat, brevissime di-
ceret. Tum ille; hæc, inquit, habeo
pauca, quæ pro Philosophis conque-
rar: eos, si hodie ludibrio sint, id,
(ad Lucretium conversus) vitio po-
tissimum fieri, vestri generis homi-
num, qui cum nisi Deo, (ut dicitis)
pleni, id est, Baccho, cantare non
soletis; vacuum Diogenis Dolium,
ficcâmq; hanc, quâ utimur, Philo-
sophiam, unde neq; Epicedia, Pane-
gyrica, Epithalamia, Vaticinia, & id
genus nugarum, haurire possitis,
plus æquo fortassis averſati, iis vos
re-*

rebus, initio non dedistis; deinceps vero, ut ne id vobis vitio verteretur, in causa fuistis, cur Pythius Apollo, Qui vestrâ in oraculis edendis, ac etiam forte fingendis, cudendisq; operâ utitur, Philosophorum neminem, hactenus sapientem, agnoverit, præter unum Socratem; eâq; ipsi lege, titulum sapientiæ permiseritis, ut, nihil se scire, profiteretur. Vix ea, cum Senatus, Tullii verbis, vehementer commotus, jussit, ut Poetæ Philosophi illicò dimitterentur, ac ut (quod illis maxime displiciturum sperabat) eos in sicco, Diogenes, Dolio, sapientiâ erudiendos, tandiu detineret, donec Cynici saltem sapientes evaderent; advigillaretq; diligenter in posterum, ut ne, sutores isti carminum, ultra crepidam, pergerent. Quo dicto, petente Censore, vellet

velletne Diogenes illam provinciam in se suscipere? Omnino inquit; sed ante, quid Peripateticis, cum suo Aristotele, futurum sit, videre aveo; (nam *Sua quoq; Turnum, fata manent*) ut si quâ fortè severiori poenâ, istos leviculos dignos putetis, vel in hos graviores viros, etiam animadvertere velitis, id, hinc discedens, in mandatis habeam. Cui Censor: Tu vero, inquit, itaq; si quid in Peripateticos dicendum habeas, eloquere. Tum Diogenes: Eram nuper Athenis, ubi inter micantia ista ratiocinantis mundi lumina, quæ Philosophicæ istic præsunt Diei, Lucernâ meâ, ut olim, in foro probum, ita nunc, diligentius multò, inter amatores sapientiæ, sapientem quæsi, quem huic Senatui, reliquis septem adscribendum proponerem. Cumq;
D me,

me non vulgarem Scholasticum, aut unum ex novis istis opinatoribus, quærere profiterer, sed Stoicum plane hominem, quem certus essem, *Nihil opinari, nullâ in re falli, gratiâ non moveri, sententiam mutare nunquam; & nemo meo se conspectui offerret, qui talis meritò haberetur; Sisyphi tandem saxum,volvendo fessus, ad pictorem quendam, qui in Viciniis habitabat, me contuli: eo animo, ut viderem, an non fortè, quod nec libri, nec linguæ auderent, id, ut ferè fit, penicillum detegeret. Cujus officinam ut eram ingressus, in nova quædam Ænigmata incidi, quæ, ut ipse aiebat, Poetarum non-nemo, Mercurio dextro, depingi curaverat; ast inter alia, una tabella erat ejusmodi. In medio sedebat senex, qui, quantum conjicere potui, valde referebat.*

ferebat Aristotelem : erat enim virili, sed luridâ, & exesâ facie; quæ, & ingenium saperet, & doctrinam præ se ferret non mediocrem : oblongus, & peramplus nasus, qualis nasutum hominem, Alexandri maxime magistrum, (quem hâc quoq; ex parte magnum fuisse ferunt) decere posset. Hic, libellos quosdam suos, seu nimio motu, ac agitatione, ut fit, accensos, ac in cineres penè redactos, seu, nescio quo invidiæ igne, conflagrantes, ignitos licet, sinu tamen fovebat suo. A sinistris senis, erant Vitriarii fabri, conficientes omne genus Scyphorum. A dextris, seni astabant viri literati quamplurimi, qui oblongis istis fistulis ferreis instructi quibus vitriarii, vasa ista vitrea conficiunt, earumq; alteram extremitatem ori admoventes,

tes, ac ignitis senis libellis intingentes alteram, parvamq; libelli partem extrahentes, eiq; primùm per fistulam, insufflantes; tum bis, terve, in Gyrum torquentes, cum fabris Vitriariis, qui ad sinistram senis erant, certabant; an non ipsi felicius libellos ex senis sinu, quam vitriarii, ignitâ ex calce, Scyphos conficerent. Ad pedes senis, cisterna erat, spinis circumdata, fusco repleta sudore, qui ex calefacto ignitis libellis corpusculo, undiq; profluebat; quam, eò quod Asinos, inde bibentes, depinxerant; *Fontem*, inscripserant, *Asinorum*. Ad summitatem tabellæ supra senis caput, Sol erat; sed qui labeculis, mendis, maculisq; innumeris, Lunæ instar, ita scateret, ut nocti ac tenebris magis præesse, quam diem aliquem efficere posse,

posse, videretur. Astrum hoc tenui filo, Superos inter & inferos, Erasmi instar, ita appensum, ac quatuor ventis, in omnem partem, agitatum, inscripserant; *Umbra Philosophi appensa ad ventos.* Rem ut paululum perpendissem, ac maxime, *Fontem*, illum *Asinorum*, iram inter, & risum, ad Pictorem conversus: Quid nobis, inquam, quotidie, cum Poetis istis? An, si illi ex Helicone suo, nescio quas ineptias hauriunt, ex illo, propterea, *Asinorum fonte*, quem ex nostris laboribus profluere mentiuntur, vulgi captare se sperant benevolentiam? Tum ille subridens, quidni, inquit, cum Demosthenes, olim Athenis, ex Asini, ejusdemq; forte Philosophi, umbrâ, causam dicturus, auditorum benevolentiam captaverit? An, si vestri Philosophi in
sapi-

sapientiam indiès, scientiam, prudentiamq; propalàm peccent, quod alii eloquuntur, nobis non licebit modeste, ac veluti obducto ineptiis velo, Ænigmatum more, depingere? Risit ad hæc Timon Misanthropos, qui forte aderat, ac tabellam, manu percutiens, Hoc, hoc, inquit, currebat animo, ut tabellam eram intuitus. Videbar enim mihi, Peripateticos nostros, ex fonte illo, spinis circumdato, bibentes intueri. Qui sitim illam, quam sciendi habent maximam, extinguere nullo modo se posse putant, nisi Aristotelis sudores, qui carius, ipsâ veritate, constant, prius ebibendo, veritatem imbibant. Hæc inquam Timon, & licet magis malevolè forte, quam oportuit, Poetas interpretatus sit, ea tamen non videtur omnino finxisse.

Ve-

Verum enim verò , quid hâc tem-
pestâte solennius , quàm veritatem ,
quæ liquet , per ambages quærere ?
Magis sollicitum esse , quid de re qua-
que Aristoteli , quàm quid Minervæ ,
videatur ? De vocibus , quæstiones
instituere : inter Philosophandum ,
grammaticos agere ; de vocabulis
interpretandis unicè laborare ; dicti-
ones in vitio ponere ; alienis chartis
magis impallescere , quàm suis :
Non tam rationum momenta , inter
disceptandum , quàm authores ip-
sos quærere ? Ac quod caput est , hâc
omnia eò referre , ut nullo , neq;
suo , neq; scientiarum emolumento ,
verbis quidem utantur Aristote-
lis , sententiis suis. Quæ cum Dio-
genes dixisset , finem ille. Tum
Tullius , qui cum semper fenserat ,
Sapientis esse , de sapiente statuere , Facile
videbat

videbat Octavum eligere, non esse Philosophorum. Itaq; paucis præfatus, litem illam majoris momenti esse, quam quæ hisce comitiis judicari à Philosophis posset: Absurdum, aiebat, fore, si suum Philosophi Principem, ante sapientibus ascriberent; quàm hujus patronum Alexandrum, Superi in Deos reponerent. Pergerent itaq; patres, ut in Foeminas, Chemicos, Poetasq; Philosophos fecerant, in ipsum etiam Peripateticorum Principem pro imperio suo, animadvertere; si quid, obscure, ac perplexè scribendo, in sapientiam deliquisset. Ejus supplicium, salutem fore adolescentibus. Quo dicto, Patres, ut inter se parum, de poenâ Aristoteli imponendâ, mussitârant; Censor Seneca, altâ voce pronunciavit: *Aristotelem, quic-*
quid

